

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Z. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2020 č. j. OAM-529/ZA-ZA11-P15-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Poukázal na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řízení bylo podle něj jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měl za to, že žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Uvedl, že do Uzbekistánu se nemůže

vrátit, bojí se toho, že se uzbecké tajné služby dozví, že v České republice žádal o mezinárodní ochranu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce. Odkázal na obsah správního spisu a měl za to, že zjistil skutečný stav věci, respektoval ustálenou judikaturu, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu celého správního řízení uvedl. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 30. 3. 2021 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 8. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 19. 8. 2020, že je uzbecké státní příslušnosti, tádžické národnosti, dorozumí se rusky, tádžicky a uzbecky, je muslimského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je ženatý, má tři děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu. Jako poslední místo bydliště označil adresu ul. x. Dne 22. 9. 2019 opustil Uzbekistán, cestoval do Almaty a následně do Lotyšska, odkud ihned pokračoval vlakem do České republiky. Na území států Evropské unie byl již v roce 2018. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. O mezinárodní ochranu podruhé požádal, neboť se v současné době nemůže vrátit do země původu, protože má konflikt s vedoucím oblasti.
7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-27736-2/ČJ-2020-931200-AZ ze dne 16. 8. 2020, fotokopie podstatných částí správního spisu z řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020, informace MZV ČR Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-529/ZA-ZA11-P15-2020 ze dne 22. 9. 2020.
8. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-529/ZA-ZA11-P15-2020 ze dne 22. 9. 2020 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*

12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
13. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“
14. Žalobce odůvodnil podání své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože zde má potíže s vedoucím oblasti ve které žije. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty se tam vrátit, jaké uváděl již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: „že jmenovaným uváděný motiv pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. jeho konflikt s vedoucím oblasti, kvůli němuž se podle něj nemůže nyní do Uzbekistánu vrátit, je totožný s důvody, které uváděl již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právní orgán přitom opakuje, že uvedeným důvodem žádosti výše jmenovaného o mezinárodní ochranu v ČR se již detailně zabýval v rámci předchozího správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž neshledal důvody pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany.“ Žalovaný proto neshledal, že by žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému

posouzení jeho žádosti. Žalovaný žádost označil za nepřípustnou v smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

15. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které bez jeho vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobce je nepřípustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.
16. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
17. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je „*nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.*“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
18. V rámci výše citovaných námitek tak žalobce nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž nezřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
19. K těmto obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým

z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

20. Pokud jde o námitku žalobce, že má strach z toho, že jeho azylový příběh bude vyzrazen a on proto bude čelit útokům ze strany státu, soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil ani neosvědčil, že by měl v Uzbekistánu jakékoli problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Dále soud poznamenává, že z informace MZV ČR Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 plyne, že dle uzbecké legislativy nehrozí v případě návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí postih či nebezpečí, ekonomičtí a studijní migranti uzbecké úřady zpravidla nezajímají, přístup k sociálnímu, zdravotnímu systému, ke vzdělání i na trh práce mají i osoby vracející se ze zahraničí. Nelze tedy dospět k závěru, že by měl mít žalobce po návratu do vlasti problémy související s pobytem v zahraničí.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Zjišťovány byly všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně